

vistnok i nogen Grad misforstaaet denne Strid og lægger mere ind i den i Retning af personlig Forfølgelse mod den paagældende Lærer, end der har været. Det synes mig at være ret oplysende, naar den paagældende Distriktslæge konstaterer, at Erklæringen fra Læge Kjær fra 1903 nu snart er 10 Aar gammel og som isoleret Undersøgelse ikke har tilstrækkelig betryggende Betydning, og om Læge Harpøth's Erklæring af 1913 siger, at dennes Basis: Opspytningen og Indsendelsen til Statens Seruminstitut af det opspyttede er foregaaet i alt Fald paa meget irregulær Maade. Selv med den Ordlyd, Serum-institutts Erklæring har faaet, siger den intet. Den udtaler ganske vist, at der i Opspyttet ikke fandtes Tuberkelbaciller, men den tilføjer udtrykkelig, at den indsendte Prøve tilsyneladende kun har været „Mundvædske“.

Jeg har villet minde om dette for noget at tage Brodden af den Strid, som har staaet om denne Paragraf, og lad mig saa tilføje, at ligesom jeg føler mig forvisset om, at Lovgivningsmagten ikke ønsker at stille Lærerne retsløse, saaledes kunde jeg ogsaa nok tænke mig Plads for en Appellinstans til Løsning af dette Spørgsmaal, men jeg vilde mene, at den kunde have en heldigere Form end den, den har i Landstingets Forslag, der for øvrigt er omtrent det samme som det af den højtærede Kultusminister her i Fjor forelagte. Efter dette synes det mig at være helt overladt til Ministeriets Skøn i sidste Instans, om de skete Indstillinger skal følges, men jeg erklærer mig villig til at bestræbe mig for at finde en Appellinstans, som kan fælde en saglig forsvarelig Dom, saglig forsvarelig baade overfor Forældrenes og Lærernes Interesser. Jeg maa ogsaa gøre opmærksom paa, at forinden vi træffer vor Afgørelse paa Grundlag af Henvendelsen fra Lærerne, maa vi se paa den anden Parts Interesse. Det er mig bekendt, at der ved vore Sogneraadforeninger ogsaa af Befolkningen foretages Skridt ud fra dens Opfattelse af denne Paragraf.

Med Hensyn til Skoledirektionen har Ministeren gjort Rede for den Forandring, Lovforslaget er undergaaet i Landstinget. Min Hovedindvending mod denne Paragraf gælder ikke i og for sig Amtmanden, thi jeg maa erkende, at i alt Fald den Amtmand, jeg har haft mest Lejlighed til at lære at kende, har meget gode Forudsætninger for at være Medlem af og ogsaa for at være den administrative Formand for en Skoledirektion. Det har den paagæl-

dende f. Eks. vist ved det Arbejde, han har gjort i Kommissionen ved Lovforslagets Udarbejdelse. Min Indvending er af anden Art, nemlig at det valgte Element er bragt i Mindretal i Skoledirektionen. Jeg erkender ligesom den højtærede Minister, at Apparatet er gjort lidt tungere derved, at Medlemstallet er blevet 5, men jeg beklager, som sagt, at det valgte Element er bragt i Mindretal, og det er ikke blot ud fra en fik's Ide, jeg beklager dette, men det forekommer mig at være i god Overensstemmelse med Tidens Udvikling og den Stilling, Lovgivningsmagten har indtaget i de senere Aar, at det valgte Element i Skoledirektionen skal være i Flertal. Nu vil man maaske sige, at det er det i Grunden, idet Skoleraadet vælger 3 Medlemmer, men jeg maa dog gøre opmærksom paa, at det ene af de Medlemmer, Skoleraadet vælger, vælges blandt Lærerne, og jeg tænker mig, at dette Medlem mere vil betragte sin Stilling i Skoledirektionen som en Repræsentation for Lærerne end som en Repræsentation for det Skoleraad, der har indvalgt ham. Jeg anser altsaa heller ikke denne Forandring for en Forbedring.

Saa er der Spørgsmaalet om Konsulenten. Konsulenten er jo faldet ud i Landstinget, og jeg er tilbøjelig til at mene, at Motivet hertil har været, at man vil gøre Banen fri i Fremtiden for Amtsskoleinspektørerne, som jeg mener, Landstinget egentlig ønsker. Jeg deler ikke dette Ønske, og jeg har været med til i Fjor at forme denne Konsulentstilling, som den var formet, for derved stærkt at præcisere, at det, man vilde have, var en Konsulent og ingen Skoleinspektør.

Jeg maa udtale min Tilfredshed med, at Landstinget har godkendt Folketingets Bestemmelser med Hensyn til Friskolen. Den fortjener den Anerkendelse og den Betyggelse, den har faaet her, og det glæder mig, at Landstinget har sluttet sig til Folketingets Stilling. Jeg maa ogsaa anerkende, at Landstinget har sluttet sig til Folketingets Stilling med Hensyn til § 39, som angaar de kirkelige Forretninger. Denne Paragraf har nu faaet et andet Nummer derved, at en Del af Paragraffen er udgaaet.

Jeg skal af Hensyn til Ønskeligheden af, at denne Reform kunde gennemføres i denne Samling, indskrænke mig til disse Bemærkninger. Jeg har ikke dermed villet rejse nogen Strid eller vanskeliggøre Lovforslagets Gennemførelse og anbefaler det til hurtig og velvillig Behandling her i Tinget.